

Arrest

nr. 124 020 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Moulvibazar (Bangladesh). U zou een Hindoe zijn. Uw moeder zou voor de overheid gewerkt hebben en zich daarbij gefocust hebben op geboortebeperving. Dit zou niet naar de zin geweest zijn van een aantal fundamentalistische moslims genaamd Shafiq Miah, Abor Miah en Fazlu. In 2003 zou uw moeder door de moslims bedreigd geweest zijn en zou ze haar job hebben stopgezet. U zou naar de politie zijn gegaan maar deze kon u niet helpen. Op 23 april 2009 zou uw vader aangevallen zijn door Shafiq en Fazlu omwille van zijn activiteiten voor een hindoe organisatie. Uw vader zou hierbij geheugenproblemen hebben opgelopen. U zou een klacht hebben ingediend bij de politie. Sinds 2009 zou u publiciteitssecretaris geweest zijn voor een hindoe organisatie genaamd 'Durga Bari'. U zou publiciteit gemaakt hebben voor de 'Puja'. Naast uw winkel was er een theeplantage genaamd

'Duncan Brothers'. Sunil Bhawmik was een werknemer van voornoemde zaak. U kocht uw thee voor uw zaak aan via de plantage. U zou dit vaak gedaan hebben op krediet. Op 17 juli 2011 zou Sunil het geld gevraagd hebben waarna u hem 10.000 thaka zou hebben gegeven. Op 18 juli 2011 zou Sunil vermoord zijn door een onbekende. U zou valselijk beschuldigd geweest zijn van de moord op Sunil. Dit onder invloed van de fundamentalistische moslims waarmee u en uw familie een oude vete hadden. Zij zouden de echtgenote van Sunil beïnvloed hebben, waardoor zij een klacht zou ingediend hebben tegen u. Uw moeder zou u aangeraden hebben om naar uw oom te gaan in Nobigonj. Op 10 januari 2012 zou u Bangladesh hebben verlaten. Per bus zou u naar India gegaan zijn. U zou een schip hebben genomen vanuit Mumbai naar Italië. Vanuit Italië zou u per auto naar België zijn gekomen. U vroeg in België asiel aan op 7 maart 2012.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele geboorteakte, een originele brief van de hindoe organisatie Durga Bari, een originele brief van uw Bengaalse advocaat met vertaling, gecertificeerde juridische stukken ('charge sheet', "FIR", ezahar, borg en arrestatiebevelen) met vertaling, originele algemene artikels over minderheden in Bangladesh en een originele envelop.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u een Hindoe bent en dat de Hindoes in Bangladesh kunnen worden geconfronteerd met ernstige problemen. Doch een algemene verwijzing naar de algemene situatie van Hindoes in Bangladesh volstaat niet om te stellen dat elke hindoe uit Bangladesh aanspraak kan maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het dossier is gevoegd blijkt dat eind februari 2013 naar aanleiding naar de veroordeling van de "Jamaat-e-Islami" leider, Delawar Hossain Sayedee, er gewelddadige aanvallen ten aanzien van Hindoes en hun tempels en schrijnen uitbraken, waarbij een tachtigtal slachtoffers te betreuren vielen en dozijnen tempels en huizen werden platgebrand. De autoriteiten reageerden weliswaar aanvankelijk laks op deze golf van geweld, maar daartegenover staat dat sinds begin maart de overheid begonnen is met het inzetten van het leger om het geweld te stoppen en er werden reeds verschillende daders aangehouden. In bovenvermelde context dient ieder dossier van een Hindoe uit Bangladesh individueel te worden onderzocht en beoordeeld op individuele basis. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst toont in casu geen persoonlijke vervolging aan in de zin van de Vluchtelingenconventie. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden beoordeeld en u blijft hierover in gebreke.

In eerste instantie is er de kwestie betreffende uw identiteit. Zo gaf u initieel bij de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") dd. 22 maart 2012 aan dat uw volledige naam MANNA ROY is (zie verklaring "DVZ" punt 1 en 2). Na het gehoor bij de "DVZ" liet u uw volledige naam corrigeren naar MANNALAL ROY (zie administratief dossier). Bij het CGVS verklaarde u daarover dat u bij de "DVZ" de verkeerde naam opgaf omdat u bang was (zie gehoorverslag CGVS p.3). Dit kan weinig overtuigen gezien er kan verwacht worden dat u van in het begin van de asielpprocedure uw volledige en correcte naam opgeeft. In het kader van uw identiteit legde u enkel een originele geboorteakte neer zonder foto. Een geboorteakte zonder foto is geen sluitend bewijs van identiteit. Nochtans beweerde u over een identiteitskaart te beschikken in Bangladesh, een document dat uw identiteit onomstotelijk zou kunnen aantonen (zie gehoorverslag CGVS p.8). U hebt nog contact met uw familie in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS p.5). U gaf ook aan dat uw oom uw documenten heeft opgestuurd (zie gehoorverslag CGVS p.8). Het is dan ook merkwaardig dat hij net uw identiteitskaart niet zou hebben opgestuurd. Het CGVS heeft dan ook geen zicht op uw identiteit of nationaliteit. Bijgevolg kan ook niet worden nagegaan of het weldegelijk uw persoon betreft in alle documenten die u voorlegde bij het CGVS.

Ten tweede trof het CGVS op Facebook een profiel aan op naam MANNA ROY (zie document 2, blauwe map). Uit de foto's op het profiel kan duidelijk worden opgemaakt dat het om uw persoon gaat, net zoals blijkt uit uw geboorteplaats en profielfoto. Aan het begin van het gehoor stelde u eerst dat u geen emailadres, noch een Facebook profiel zou hebben (zie gehoorverslag CGVS p.5). U zou ook geen internet gehad hebben in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS p.11). Het CGVS confronteerde u met het Facebook profiel. U gaf kortweg aan dat u het profiel niet hebt geopend (zie gehoorverslag CGVS p.11). Daarna stelde u dat het profiel wel van u is maar u bleef erbij dat u het niet geopend hebt om dit vervolgens weer te ontkennen (zie gehoorverslag CGVS p.11). Het gegeven dat u geen eenduidige verklaringen over dat profiel aflegde, doet vermoeden dat u tracht iets te verbergen. Het CGVS trof foto's aan gepost in oktober 2010 waar u op afgebeeld staat in een winkelcentrum vermoedelijk te Doha, Qatar, gezien het opschrift Doha en het Arabisch opschrift (zie

document 2, blauwe map). U staat ook op een foto voor een aantal duidelijk Europees getinte schilderijen (zie document 2, blauwe map). Na confrontatie met de foto's van het winkelcentrum stelde u dat u het niet bent om vervolgens aan te geven dat u het bent op de foto maar dat u de foto niet hebt gepost (zie gehoorverslag CGVS p.12). Voor de foto met de schilderijen had u geen verklaring en u kon ook niet aangeven waar deze foto dan wel werd genomen (zie gehoorverslag CGVS p.13). Uiteindelijk stelde u dat een vriend in Doha of Bahrein de foto's maakte in het winkelcentrum te Doha en dat hij daarbij gebruik maakte van Photoshop (zie gehoorverslag CGVS p.12). Dit kan niet overtuigen gezien u daar geen bewijs van hebt. Het CGVS heeft dan ook sterk het vermoeden dat u al veel eerder Bangladesh verliet dan wat u beweerde, mogelijks reeds al in 2009 of 2010. Dit vermoeden wordt versterkt door het gegeven dat u geen overtuigende documenten neerlegde dat u in Bangladesh verbleef van 2009 tot 2012. Nochtans had u een winkel en zou u gewerkt hebben als publiciteitssecretaris voor een hindoe organisatie. Men zou dan ook kunnen verwachten dat u verschillende documenten zoals ondermeer bankuittreksels, foto's aangaande uw activiteiten en dergelijke zou kunnen neerleggen. Het document van de Durga Bari is geen bewijs van uw verblijf na 2009. Immers is dit document ongedateerd en geeft het ook niet weer wanneer u actief was voor deze organisatie. De brief beschrijft enkel op summiere wijze uw beweerde problemen (zie document 2, groene map). Het CGVS heeft dan ook geen zicht op wanneer u Bangladesh heeft verlaten én of u al eerder in het buitenland of in Europese landen heeft verbleven. Dit ondermijnt reeds de oprechtheid van uw beweerde problemen.

Ten derde kan uw beweerde reisweg van Bangladesh naar België niet overtuigen. U stelde dat u een schip nam vanuit Mumbai naar Italië (zie gehoorverslag CGVS p.6). Ondanks uw bewering dat u bijna twee maanden op dit schip zou hebben verbleven waren uw verklaringen over het schip en uw ervaringen tijdens deze toch wel zware reisweg summier en niet overtuigend (zie gehoorverslag CGVS p.6). U kon enkel aangeven dat het een wit en groot schip was met een blauwe rand (zie gehoorverslag CGVS p.6). U zou tevens geen idee gehad hebben welke documenten de smokkelaar voor u zou geregeld hebben (zie gehoorverslag CGVS p.6). U zou vanuit Italië per auto naar België zijn gereisd maar u kon ook niet aangeven doorheen welke landen u dan hebt gereisd (zie gehoorverslag CGVS p.7).

Ten vierde hecht het CGVS om volgende redenen geen geloof aan de beweerde rechtszaak, volgens u de reden waarom u Bangladesh zou verlaten hebben in maart 2012. Zoals hoger opgemerkt hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u ten tijde van de beweerde beschuldiging in Bangladesh verbleef. Het CGVS erkent dat u elementen over de beweerde rechtszaak kon aangeven maar deze kunnen een ingestudeerd karakter hebben. Daarenboven kon u een aantal andere elementen dan weer niet aanreiken zoals de borgsom en wanneer de "FIR" werd overgedragen naar de rechtbank (zie gehoorverslag CGVS p.13). U legde verschillende juridische stukken neer met vertaling (zie document 4, groene map). Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt in de hoofding vier of vijf data dienen voor te komen (zie document 3, blauwe map). Dit is niet zo in het geval van uw juridische stukken. Hoewel u verschillende juridische stukken neerlegde, legde u geen 'order sheet' neer. Het is merkwaardig dat uw advocaat u dit stuk niet zo hebben bezorgd, gezien uit informatie blijkt dat een 'order sheet' het belangrijkste document is en een volledige weergave biedt van de juridische procedure (zie document 4, blauwe map). Het CGVS heeft dan ook geen zicht op alle stappen die zich hebben voorgedaan in de juridische procedure. Het CGVS voegt hier nog aan toe dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh (zie document 1, blauwe map). U legde tevens een brief van uw advocaat voor (zie document 3, groene map) maar deze brief kan niet overtuigen gezien aan de onderzijde gegevens werden onleesbaar gemaakt met typex. Het is ook merkwaardig dat u pas vijf maanden nadat de rechtszaak werd ingediend Bangladesh zou hebben verlaten gezien de zwaarwichtigheid van de beweerde rechtszaak. Dit ondermijnt op ernstige wijze uw vrees. Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan de documenten en bijhorend de beweerde rechtszaak.

Ten vijfde stelde u dat de problemen met de lokale fundamentalistische moslims reeds aansleepten sinds 2001. Uw ouders zouden tevens problemen met hen hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS p.13 en p.14). Hierbij merkt het CGVS op dat u geen enkel document ter staving van de beweerde problemen neerlegde. Nochtans kan en mag men verwachten dat u daar enige documenten van zou kunnen neerleggen zoals medische attesten aangaande de verwondingen van uw vader en documenten van het werk van uw moeder. U beweerde dat na de aanval op uw vader u een klacht zou hebben ingediend bij de politie (zie gehoorverslag CGVS p.14). Ook hiervan legde u geen document neer, ofschoon u over een advocaat beschikt in Bangladesh die de klacht eventueel zou kunnen opvragen. U gaf tevens aan dat u ook problemen kende tijdens uw activiteiten als publiciteitssecretaris voor de Durga Bari maar ook daar legde u geen overtuigende documenten van neer, zoals hoger opgemerkt.

Ten zesde merkt het CGVS op dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaring dat u problemen kende in Bangladesh omwille van het feit dat u hindoe bent. Gezien u al uw problemen aan elkaar linkt, waarbij het CGVS deze op basis van bovenstaande vaststellingen als ongeloofwaardig bestempeld, kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u lastig gevallen werd door lokale extremistische moslims omwille van het feit dat u hindoe was. Deze problemen werden hierboven ongeloofwaardig gemaakt. Bovendien wijst alles erop dat u als hindoe een succesvol en goed leven had in Bangladesh. U had een eigen zaak in Bangladesh, u hebt kunnen studeren én u hebt zelfs kunnen stemmen bij de laatste nationale verkiezingen in december 2008 (zie gehoorverslag CGVS p.5 en p.6).

Tot slot hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in die de toekenning van een Subsidiäre Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De algemene artikels (zie document 5, groene map) doen niet ter zake aangezien deze niet over u handelen. De envelop kan zondermeer aanvaard worden (zie document 6, groene map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de “correcte toepassing van het gebruik der talen”. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te willen vernietigen voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel stukken, waarvan hij in zijn inventaris niet verduidelijkt welke stukken nieuw stukken betreffen en welke hij reeds eerder in zijn asielprocedure had voorgelegd. Na vergelijking met de inventaris der stukken, toegevoegd aan het verzoekschrift, blijken enkel de stukken 12 tot 14 nieuw te zijn.

Op zijn eerste terechtzitting, d.d. 21 februari 2014, legde verzoeker de stukken 12 tot 14, die hij eerder al bij zijn verzoekschrift had gevoegd, in originele vorm neer.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Over het taalgebruik

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er geen bewijskracht kan worden toegekend aan het gehoorverslag omdat het onmogelijk een trouwe weergave kan zijn van het gehoor, aangezien de tolk van het Bengaals naar het Engels vertaalde en omgekeerd, terwijl het gehoorverslag in het Nederlands werd opgesteld. Hij wijst er ook op dat het Engels in België geen officiële taal is en dat het Nederlands de taal van de procedure is. Hij wijst er ook op dat zijn raadsman niet geacht wordt voldoende kennis te hebben van het Engels om notities te kunnen nemen. Hij stelt ook dat uit de bestreden beslissing blijkt dat een aantal van zijn verklaringen verkeerd werd begrepen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er verkeerdelijk van uitgaat dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Hij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (bijlage 26). Zijn verklaringen opgenomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, het gehoorverslag en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Deze wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijke onderzoek van de asielaanvraag. Zij wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 is niet geschonden omdat het gehoor zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij het gehoor bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS, 3 september 2008, nr. 185.993). Artikel 51/4 verbiedt diegene die het gehoor van de asielzoeker afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Verder blijkt dat verzoeker zijn verklaringen kon afleggen en dat zijn advocaat in staat was om het gehoor te volgen en zijn opmerkingen te formuleren (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag p. 16). Verzoeker noch zijn raadsman hebben tijdens het gehoor gewag gemaakt van vertaalproblemen. Ook het verzoekschrift geeft niet aan dat de feiten zoals weergegeven in het gehoorverslag niet overeenstemmen met verzoekers verklaringen. Verzoeker duidt immers op geen enkele wijze aan op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoeker om *in concreto* aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door enkel op algemene wijze te stellen dat het gehoorverslag onmogelijk een trouwe weergave kan zijn van het gehoor, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoekers opmerking is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd. Er wordt geen schending aangetoond.

2.2.3. Over de Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker beweert medio 2011 valselijk beschuldigd te zijn van moord, onder invloed van fundamentalistische moslims waarmee hij en zijn familie, die tot de Hindoe-minderheid behoren, een oude vete hadden. In de bestreden beslissing achtte de commissaris-generaal dit relaas ongeloofwaardig gezien i) verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aantoonde, ii) uit verzoekers facebook-profiel blijkt dat hij in oktober 2010 al in het buitenland vertoefde, iii) verzoeker zijn reisweg niet aannemelijk maakt, iv) de juridische documenten die verzoeker voorlegt behept zijn met inhoudelijke inconsistenties en het belangrijkste juridische document ontbreekt, v) de beweerde aanslepende problemen van verzoeker en zijn familie met moslimextremisten niet gestaafd worden door enig stuk en tenslotte vi) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij problemen kende in Bangladesh omwille van het feit dat hij Hindoe is aangezien verzoeker blijkens zijn verklaringen, een succesvol leven kon leiden als Hindoe in Bangladesh.

De Raad stelt vast dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zijn motivering baseert, steun vinden in het administratief dossier. Zo blijkt dat verzoeker, in weerwil van de medewerkingsplicht die op hem rust, geen enkele bereidwilligheid aan de dag legt om zijn identiteitskaart aan de asielinstanties over te maken, ook in onderhavige procedure laat verzoeker na dienaangaande enige inspanning te leveren. Nochtans verkeert verzoeker daartoe in de mogelijkheid, gezien hij op het gehoor had gesteld dat hij aan zijn oom had gevraagd om zijn identiteitskaart op te sturen, doch dat deze dat "wellicht vergat" (gehoorverslag, p. 8). Door zijn identiteitskaart achter te houden maakt verzoeker zelf het bewijs van zijn identiteit onmogelijk, schendt hij de medewerkingsplicht die op hem rust, en maakt hij niet aannemelijk dat de door hem voorgelegde documenten op hem betrekking hebben. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken een valse identiteit had opgegeven die hij later liet corrigeren. Verzoeker repliceert hierop dat de aanpassing louter een toevoeging betrof van zijn "middle-name", zoals blijkt uit het uittreksel van zijn geboorteakte, doch dit argument overtuigt niet, gezien verzoeker op het gehoor bij de commissaris-generaal zelf heeft toegegeven een valse naam te hebben opgegeven omdat hij "bang was" (*ibid.* p. 3). Wat het afschrift uit de geboorteakte betreft, blijkt verder dat op deze akte geen foto staat waardoor verzoeker niet aantoont dat deze wel degelijk op hem betrekking heeft. Verzoeker blijft derhalve in gebreke zijn identiteit aan te tonen, wat zijn algehele geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnt.

In bijkomende orde kan worden vastgesteld dat het administratief dossier een stuk bevat dat bevestigt dat verzoeker in oktober 2010 in Qatar vertoefde (foto's van verzoekers Facebook-profiel, stuk 2 bundel 'landeninformatie'). Deze vaststelling is in tegenspraak met verzoekers beweringen pas op 10 januari 2012 voor het eerst zijn land van herkomst te hebben verlaten (gehoorverslag p. 4). In zijn verzoekschrift verklaart verzoeker dat het betreffende profiel werd opgemaakt door "een onbekende die misbruik maakte van zijn identiteit en er fotomontages op plaatste". Dit betreft een loze postfactumbewering die niet kan overtuigen. De foto's betreffende verzoekers verblijf te Doha zijn duidelijk. Ook kan verzoeker zijn beweerde illegale reis in januari 2012 noch met enig stuk, noch met geloofwaardige verklaringen staven. Terecht merkte de commissaris-generaal op dat verzoeker er niet in slaagt enig overtuigend stuk neer te leggen dat zijn verblijf te Bangladesh in de periode tot januari 2012 kan staven. Verzoeker verwijst nog naar stukken 12 tot 14, gevoegd bij zijn verzoekschrift en waarvan hij op de terechtzitting van 21 februari 2014 de originelen neerlegt doch deze kunnen al evenmin de geloofwaardigheid van zijn beweerde verblijf in Bangladesh in de periode 2010 tot januari 2012 herstellen. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker, door na te laten zijn identiteit aan te tonen, evenmin aantoont dat de betreffende documenten op hem betrekking hebben. Daarenboven bevatten stukken 12 en 13 geen concrete vermelding die vermag aan te tonen dat verzoeker in de genoemde periode aanwezig was in Bangladesh, doch louter dat verzoeker op dat moment een bankrekening aanhield in een Bengaalse bank waarop bepaalde transacties werden uitgevoerd. Deze transacties kunnen ook op afstand, via telefonisch verkeer of elektronische post, worden uitgevoerd, of op initiatief van een door verzoeker gemachtigd persoon in Bangladesh. Stuk 14 is dan weer gedateerd op 15 juni 2010, hetgeen een moment betreft waarin verzoekers aanwezigheid in Bangladesh nog niet ter discussie staat. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker zelf op eenvoudige wijze het bewijs zou kunnen aanreiken van zijn beweerde vertrek in januari 2012 en zijn reisweg, en dit door de identiteits- en reisdocumenten in zijn bezit voor te leggen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker hier, in weerwil van de medewerkingsplicht die op hem rust, volledig in gebreke blijft. Deze vaststelling ondergraaft dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde verblijf in Bangladesh aannemelijk te maken in de periode oktober 2010 tot januari 2012. Gezien verzoeker zijn asielmotieven in deze periode situeert, kan evenmin aan zijn asielrelaas zelf enig geloof gehecht worden. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat op zich m de in het verzoekschrift aangevoerde middelen en stavingstukken betreffende verzoekers beweerde asielrelaas niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Ten overvloede merkt de Raad op dat evenmin verzoekers profiel, namelijk dat van Hindoe uit Bangladesh, op zich aanleiding kan geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging. Uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de Bengaalse overheden sinds maart 2013 actief optreden tegen geweld van moslimextremisten tegen

religieuze minderheden. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst is derhalve onvoldoende om een persoonlijke vervolging in vluchtelingrechtelijke zin aan te tonen. De pers-artikelen die verzoeker bijvoegt vermogen hieraan geen afbreuk te doen gezien deze artikelen, voor zover zij al gedateerd zijn, verouderde informatie bevatten ten opzichte van de informatie van de commissaris-generaal, die gedateerd is op 30 april 2013.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Het administratief dossier noch de bundel met stukken die verzoekende partij bij zijn verzoekschrift voegt bevatten informatie die erop wijst dat er zich actueel in Bangladesh een dergelijke situatie voor doet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Betreffende de vraag voor vernietiging

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER